

JĒZUS – UZTICĪGAIS PRIESTERIS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ebr 5:1–10; 1Moz 14:18–20; 1Pēt 2:9; Ebr 7:1–3; Ebr 7:11–16, 22, 26.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo tāds augstais priesteris mums arī pienācās, svēts, bez ļaunuma, neaptraipīts, atšķirts no grēciniekiem un pacelts augstāk par debesīm” (Ebr 7:26).

Aizu, kas pastāv starp mums un Dievu, ir radījis grēks. Problēma bija sarežģīta, jo grēks ietvēra arī mūsu būtības sabojāšanu. Dievs ir svēts, un grēks Viņa klātbūtnē nevar pastāvēt. Tāpēc mūsu pašu sabojātā būtība atšķīra mūs no Dieva, līdzīgi kā divi magnēti nepareizā virzienā atgrūžas viens no otra. Pie tam mūsu sabojātā daba padarīja cilvēkam neiespējamu paklausību Dieva likumam. Grēks ietver arī pārpratumus. Cilvēki zaudēja izpratni par Dieva mīlestību un žēlastību un sāka Viņu uzlūkot kā dusmīgu un prasīgu.

Šajā nedēļā mēs pētīsim, kādus brīnišķīgus darbus Tēvs un Dēls darīja, lai uzceltu tiltu pār šo aizu. Ebr 5.–7. nodaļa nodrošina rūpīgu Jēzus priesterības apskatu. Autors analizē tās izcelsmi un nolūku (Ebr 5:1–10) un tad pārliedz lasītājus ņemt to vērā (Ebr 5:11–6:8) un turēties stipri pie cerības pārliedzības, ko tā sniedz (Ebr 6:9–20). Viņš arī paskaidro Savas priesterības raksturojumu (Ebr 7:1–10) un tās ietekmi uz Dieva attiecībām ar ticīgajiem (Ebr 7:11–28). Šajā nedēļā mēs īpaši pievērsīsimies Ebr 5:1–10 un Ebr 7:1–28.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 5. februārī.

Priesteris cilvēku labā

Izlasi Ebr 5:1–10. Kāda ir priesterības loma, un kā saskaņā ar šiem pantiem Jēzus izpilda šo lomu? _____

3Moz grāmatas priesterības galvenais mērķis bija vidutājība starp grēcīgo cilvēku un Dievu. Priesteri bija Dieva iecelti, lai kalpotu cilvēku labā; tāpēc viņiem bija jābūt žēlsirdīgiem un izprotošiem pret cilvēku vajībām.

Ebr 5:5–10 Pāvils parāda, ka Jēzus pilnībā piepilda šo mērķi: Dievs Viņu iecēla (Ebr 5:5, 6), un Jēzus mūs saprot, jo arī Viņš piedzīvoja ciešanas (Ebr 5:7, 8). Tomēr ir dažas būtiskas atšķirības. Jēzus nebija “no cilvēku vidus ņemts” (Ebr 5:1). Vēstule ebrejiem runā par otro nāvi, no kuras Dievs izglāba Jēzu, kad Viņš tika augšāmcelts (Ebr 13:20). Vēstule ebrejiem arī saka, ka Jēzus “mācījās paklausību no tā, ko cieta” (Ebr 5:8). Paklausība Jēzum bija kaut kas jauns. Ne tāpēc, ka Viņš būtu nepaklausīgs, bet gan tāpēc, ka Viņš bija Dievs. Kā universa valdniekam Jēzum nebija nevienam jāklausa, jo visi paklausīja Viņam.

Jēzus ciešanas un nāve pie krusta ir būtiska Viņa kā priesterā kalpošanas daļa. Ciešanas nepadarīja Jēzu pilnīgu tādā ziņā, ka Viņš būtu kļuvis morāli vai ētiski labāks. Ciešanas nepadarīja Viņu žēlsirdīgāku. Tieši pretēji, Jēzus nāca uz šo zemi, jo Viņš vienmēr bijis žēlsirdīgs, tāpēc Viņš parādīja līdzjūtību pret mums (Ebr 2:17). Vēstule ebrejiem drīzāk norāda, ka ciešanās tika patiesi izpausta un atklāta Jēzus brālīgās mīlestības realitāte, Viņa cilvēciskās dabas autentiskums un Viņa kā cilvēces pārstāvja pakļaušanās dziļums. Viņš bija “darīts pilnīgs” tādā ziņā, ka Viņa ciešanas sagatavoja Viņu būt par mūsu Augsto Priesteri. Upuri, ko Jēzus pienesā Tēva priekšā kā mūsu priesteris, veido Viņa dzīve pilnīgā paklausībā un Viņa nāve pie krusta.

1Pēt 2:9 teikts, ka mēs esam “ķēnišķīgi priesteri”. Ko Jēzus dzīve atklāj, kādām vajadzētu būt mūsu attiecībām ar citiem cilvēkiem, pateicoties mūsu svētajai lomai? _____

Pēc Melhisedeka kārtas

Izlasi 1Moz 14:18–20 un Ebr 7:1–3. Kas bija Melhisedeks, un kā viņš atklāja Jēzu? ____

Melhisedeks bija gan ķēniņš, gan priesteris. Viņš bija arī augstāks par Ābrahāmu, jo Ābrahāms maksāja viņam desmito. Tāpat arī Jēzus bija ķēniņš un priesteris (Ebr 1:3). Tomēr atšķirībā no Melhisedeka Jēzus bija bez grēka (Ebr 7:26–28).

Ebr 7:15 paskaidro, ka Jēzus bija priesteris “pēc Melhisedeka līdžības”. Tieši to nozīmē agrāk minētais Ebr 5:6 – “pēc Melhisedeka kārtas”. Jēzus nebija Melhisedeka sekotājs, bet Viņa priesterība bija līdžīga.

Piemēram, Pāvils saka, ka Melhisedeks bija bez tēva, mātes, ciltsrakstiem, dzimšanas un nāves. Daži domā, ka Melhisedeks bija iemiesojies Jēzus Ābrahāma laikā. Bet šī doma nesaskan ar Vēstules ebrejiem argumentu. Melhisedeks “atgādina” Jēzu, kas norāda, ka Viņš bija kaut kas cits, nevis Jēzus (Ebr 7:3, ESV).

Pastāv arī uzskats, ka Melhisedeks bija Debesu būtne, bet tas apgāztu Vēstulē ebrejiem izteikto argumentu. Ja Melhisedeks bija bez tēva, mātes, sākuma un beigām, viņam vajadzētu būt pašam Dievam. Tas rada problēmu. Melhisedeka debešķīgā, pilnīgi dievišķā priesterība būtu pārspējusi Jēzus kalpošanu. Ja tas tā būtu, “kāda vēl bija vajadzība celties citam priesterim” (Ebr 7:11)?

Tā vietā Vēstule ebrejiem klusē attiecībā uz Melhisedeka dzimšanu, nāvi un ciltsrakstiem, lai veidotu simbolu Jēzus kā priestera kalpošanai (1Moz 14:18–20). Tā arī atklāj, ka Jēzus bija mūžīgs. Īsāk sakot, Melhisedeks bija kānaāniešu ķēniņš-priesteris, kas kalpoja kā Kristus prototips.

“Kristus bija tas, kas runāja ar Melhisedeka starpniecību, visaugstākā Dieva priesteri. Melhisedeks nebija Kristus, bet viņš bija Dieva balss pasaulē, Tēva pārstāvis. Kristus ir runājis visās aizgājušajās paaudzēs; Kristus ir vadījis Savu tautu un bijis pasaules gaisma.” (Elena Vaita “Izmeklētas vēstis” 1.sēj., 409. lpp.)

Ko atklāsme par Melhisedeku mums māca, kā Dievs darbojas pie cilvēkiem, kas nekad nav sastapuši misionārus, kas tiem nestu vēsti? _____

Ietekmīgs priesteris

“Jo, ja nu pilnība būtu sasniegta ar Levija priestera amatu, jo tautai ar bauslību tas bija dots, kāda vēl bija vajadzība celties citam priesterim pēc Melhisedeka kārtas un nesaukties pēc Ārona kārtas?” (Ebr 7:11)

Priesteri ir vidutāji starp Dievu un cilvēkiem. Vēstule ebrejiem tomēr saka, ka levītu priesteri nevarēja nodrošināt pilnīgi drošu pieeju pie Dieva, jo viņi nebija pilnīgi (Ebr 7:11, 18, 19). Galu galā, ja viņi paši nebija pilnīgi, tad kā viņi varēja kaut kādā veidā sniegt pilnību citiem?

Dzīvnieku upuri nevarēja arī šķīstīt grēcinieka sirdsapziņu. To nolūks bija norādīt uz Jēzus kalpošanu un Viņa upuri, kas vienīgais var nodrošināt patiesu šķīstīšanu no grēka (Ebr 9:14; Ebr 10:1–3, 10–14). Levītu priesteru funkcija un viņu upuri bija ilustratīvi un uz noteiktu laiku. Pateicoties viņu kalpošanai, Dievs gribēja vadīt ļaudis tā, lai viņi ticētu Jēzus kalpošanai nākotnē, “Dieva Jēram, kas nes pasaules grēkus” (Jņ 1:29).

Izlasi Ebr 7:11–16. Kāpēc bija vajadzība mainīt likumu? _____

Ebr 7:12 paskaidro, ka izmaiņas priesterībā padarīja nepieciešamas izmaiņas likumā. Kāpēc? Jo bija ļoti stingrs likums, kas aizliedza cilvēkiem, kas nebija no Levija cilts ar Ārona saknēm, kalpot kā priesteriem (4Moz 3:10; 4Moz 16:39, 40). Ebr 7:13, 14 paskaidro, ka Jēzus bija no Jūdās cilts, līdz ar to šis likums aizliedza Viņam būt par levītu priesteri. Tāpēc Pāvils uzstāja, ka Jēzus iecelšana par priesteri nozīmēja to, ka Dievs ir izmainījis priesterības likumu.

Jēzus nākšana ietvēra arī izmaiņas upurēšanas kārtībā. Lai iegūtu salīdzināšanu, grēciniekiem prasīja pienest citādus upurus (3Moz 1.–7. nod.), bet tagad, kad Jēzus bija atnācis un piedāvājis pilnīgu upuri, dzīvnieku upurēšanas likums arī ir atcelts (Ebr 10:17, 18), pateicoties jaunajai derībai un pilnīgākai tās atklāsmei glābšanas plānā.

Padomājiet par neskaitāmiem dzīvnieku upuriem, kas pienesti visos senajos laikos un kas visi norādīja uz Jēzu un tomēr neviens no tiem nevarēja pilnībā samaksāt par mūsu grēkiem. Kāpēc tikai Jēzus nāve varēja par tiem samaksāt? _____

Mūžīgs priesteris

Izlasi Ebr 7:16. Uz kāda pamata Jēzus kļuva par priesteri? _____

Jēzus saņēma priesterību, balstoties uz neiznīcināmu dzīvību un to, ka Viņa kalpošana ir mūžīga. Šo faktu atstātās sekas ir pārsteidzošas. Tas nozīmē, ka Jēzus kalpošana nekad netiks pārspēta vai atstumta. Jēzus glābj pilnīgi, mūžīgi, “uz visiem laikiem” (Ebr 7:25). Glābšana, ko nodrošina Jēzus, ir pilnīga un galēja. Tā iesniedzas cilvēka dabas visdziļākajos aspektos (Ebr 4:12, Ebr 9:14, Ebr 10:1–4). Jēzus aizlūgšanas Dieva priekšā ietver visus labumus, kas ir piešķirti jaunajā derībā.

Šie labumi ietver vairāk nekā tikai grēku piedošanu. Tie attiecas uz likuma rakstīšanu mūsu sirdīs, uz mūsu pārveidošanu par jauniem cilvēkiem Viņā un evaņģēlija izplatīšanu pasaulē (Ebr 8:10–12). Jēzus kā viens ar Dievu un cilvēkiem pārstāv mūs Tēva priekšā. Upurējot dzīvību mūsu labā, Jēzus bauda nešaubīgu labvēlību Dieva priekšā.

Izlasi Ebr 7:22. Kas ir Jēzus saistība ar jauno derību? _____

Jēzus ir jaunās derības drošība, jo Dievs zvērēja, ka Jēzus būs priesteris “mūžīgi” (Ebr 7:21). Ir ļoti viegli nesaprast šī zvēresta svarīgumu. Pāvils jau bija atsaucies uz zvērestiem, ko Dievs bija izteicis tuksneša paaudzei un Ābrahāmam (Ebr 3:7–11, Ebr 6:13–15). Atšķirība starp šiem zvērestiem un zvērestu, ko Dievs bija devis Savam Dēlam, ir tāda, ka šie zvēresti bija izteikti mirstīgām būtnēm. Zvēresti paliek spēkā tik ilgi, kamēr dzīvi ir tā saņēmēji. Dieva zvērests tuksneša paaudzei un Ābrahāmam bija saistošs tik ilgi, kamēr vien bija dzīva tuksneša paaudze un Ābrahāma pēcnācēji (sk. Gal 3:29).

Taču Dēla gadījumā, kura dzīvība bija “neiznīcināma”, viņam izteiktais Dieva zvērests bija saistošs uz mūžīgiem laikiem.

Persona, kas galvo par kādu citu, ir pakļauta tādiem pašiem sodiem kā persona, par kuru galvo, ieskaitot nāvessodu. Tomēr Tēvs iecēla Jēzu kā garantiju mums, ka Viņš neatteiksies no Saviem solījumiem. Tieši tik pārliecināti mēs varam būt par glābšanu, kas mums ir dota Jēzu.

Bezgrēcīgs priesteris

Izlasi Ebr 7:26. Kādas ir piecas Jēzus rakstura īpašības šajā pantā? _____

Jēzus bija “svēts”. Tas nozīmē, ka Dieva priekšā Jēzus bija bez vainas (Ebr 2:18; Ebr 4:15; Ebr 5:7, 8). Sengrieķu Vecās Derības tulkojumā, lai apzīmētu tos, kas saglabā savas derības attiecības ar Dievu un cilvēkiem, ir izmantots viens un tas pats grieķu valodas termins.

Jēzus bija “bez vainas”. Viņš palika šķīsts un ļaunuma neskarts, neskatoties uz to, ka tika kārdināts “visās lietās” (Ebr 4:15, Ebr 2:18). Jēzus pilnīgais bezgrēcīgums ir svarīgs Viņa priesterībai. Vecā derība paredzēja, ka upuriem bija jābūt “bez vainas”, lai tie būtu Dievam pieņemami (3Moz 1:3, 10 utt.). Jēzus pilnīgā paklausība Viņa zemes dzīves laikā padarīja Viņam iespējamu piedāvāt Sevi kā Dievam pieņemamu upuri (Ebr 9:14).

Kad Jēzus pacēlās debesīs, Viņš tika “atšķirts no grēciniekiem”. Grieķu darbības vārda izteiksme norāda, ka tas ir Jēzus tagadnes stāvoklis, kas ir sācies kādā konkrētā laikā. Jēzus izturēja naidu no grēcinieku puses zemes dzīves laikā un tad tika nosēdināts pie Dieva labās rokas (Ebr 12:2, 3). Jēzus ir arī “atšķirts no grēciniekiem” tādā ziņā, ka Viņš bija pilnībā bez grēka (Ebr 4:15).

Jēzus bija “pacelts augstāk par debesīm”. Tas nozīmē, ka Jēzus bija pacelts augstāk par visu, kas ir, un tāpēc Viņš ir viens ar Dievu. Psalmos Dievs ir tas, kurš ir “pacelts augstāk par debesīm” (Ps 57:5, 11; Ps 108:5).

Jēzus bija pilnīgs cilvēks, bet Viņš nebija grēcīgs, kādi esam mēs (Ebr 2:14–16, Ebr 4:15). Jēzus ir pilnīgs nevis vienkārši tāpēc, ka Viņš nekad nav grēkojis, bet tāpēc, ka Viņš nebija grēka samaitāts, kādi esam mēs.

Tomēr tāpēc, ka Viņš bija arī pilnībā cilvēks, Viņš ir arī mūsu paraugs. Viņš parāda mums, kā mums skriet dzīves sacīkstēs (Ebr 12:1–4). Viņš ir paraugs, kam mums jāseko (1Pēt 2:21–23). Tā kā Viņš ir “svēts, bez ļaunuma, neaptraipīts, atšķirts no grēciniekiem” (Ebr 7:26), Viņš ir mūsu glābējs un arī mēs varam atspoguļot Viņa raksturu.

Lai gan Jēzus bija cilvēks, kas līdzīgs mums, Viņš nekad negrēkoja. Kā mēs saprotam šo brīnišķīgo domu? Padomājiet, cik svēts Viņš bija! Kāpēc tad apsolījums par Viņa svētuma piešķiršanu ticībā palīdz mūs pārliecināt par glābšanu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Kristus vēro. Viņš zina visu par mūsu nastām, mūsu briesmām un grūtībām; un Viņš piepilda Savu muti ar argumentiem mūsu labā. Viņš pieskaņo Savu palīdzību katras dvēseles vajadzībām, kā Viņš to darīja Pētera gadījumā. [...] Mūsu Aizstāvis piepilda Savu muti ar argumentiem, lai mācītu Savus pārbaudījumos esošos un kārdinātos sasparoties cīņā pret sātana kārdināšanām. Viņš skaidro katru ienaidnieka kustību. Viņš pavēl notikt notikumiem.” (Elena Vaita “The SDA Bible Commentary”, 7.sēj., 931. lpp. (Vēstule 90, 1906))

“Sātans vēlējās, lai cilvēks no Dieva tiktu pilnīgi atšķirts, bet Kristū mēs ar Dievu tiekam savienoti vēl ciešāk nekā tad, ja mēs nekad nebūtu krituši. Tādēļ, ka Pestītājs ir pieņēmis mūsu dabu, Viņu ar cilvēci saista nesaraujamas saites. [...] Tā ir ķīla, ka Dievs pildīs doto vārdu. “Jo mums ir piedzimis Bērns, mums ir dots Dēls, valdība guļ uz Viņa kamiešiem.” Sava Dēla personā Dievs ir pieņēmis cilvēka dabu un to ienesis visaugstākajās Debesīs. “Cilvēka Dēls” ir līdzvaldītājs Visuma tronī. “Cilvēka Dēls” ir Tas, kura Vārds top saukts “Brīnišķais padoma Devējs, Varenais Dievs, Mūžīgais Tēvs un Miera Lielkungs” (Jes. 9:5). “ES ESMU” ir Starpnieks starp Dievu un cilvēci, jo Viņš ir satvēris abus. Tas, kurš ir “svēts, bez ļaunuma, neaptraipīts, atšķirts no grēciniekiem”, nekaunas mūs saukt par brāļiem. (Ebr. 7:26) Kristū cilvēces ģimene ir savienota ar Debesu ģimeni. Pagodinātais Kristus ir mūsu brālis. Debesis ir ieslēgtas cilvēcē, un cilvēce ir ieslēgta Bezgalīgās Mīlestības skavās.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 25., 26. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pirmajā citātā teikts: “Viņš [Jēzus] piepilda Savu muti ar argumentiem mūsu labā.” Ko šis apsolījums nozīmē tev personīgi? Padomā par to, ko tas mums māca par Dieva mīlestību pret mums. Kāpēc šī doma ir tik iedrošinoša? Kāpēc mums ir vajadzīgs kāds, kas “strīdas” mums par labu?

2. Otrais citāts saka: “Kristū mēs ar Dievu tiekam savienoti vēl ciešāk nekā tad, ja mēs nekad nebūtu krituši.” Ko tas nozīmē? Kā mēs varam piedzīvot šo ciešo tuvumu, un kādu mierinājumu jūs varat gūt no šīs pieredzes? Grupā aprakstiet, ko šis tuvums nozīmē un kā tas ir – to piedzīvot. Kā Viņa “argumenti mūsu labā” palīdz mums to piedzīvot?